

Hernádi Judit – Tarján Zsófia

**NE MARADJON
KETTŐNK KÖZÖTT**

Előszó

Hernádi Judit vagyok, színésznő és édesanya. A lányom, Tarján Zsófi szintén színpadi ember: ma már egy népszerű zenekar, a Honeybeast énekesnője. Anya és lánya, két, sikeres előadóművész, mégis olyan bonyolult néha a kapcsolatunk! A szoros kötődésen, egymás mély megértésén kívül Zsófi és az én viszonyomat már egész kicsi korától folyamatos konfliktusok terhelték. Ő hamar ráérezett: nehéz lesz megtalálnia a helyét a világban úgy, hogy meg kell küzdenie az árnyékkal. De most éppen egyensúlyban vagyunk! Korábban ezt nem sikerült elérnünk, és nem is biztos, hogy örökre megmarad ez az állapot.

Hatvanöt éves vagyok, még erőm teljében. Sok feladatot kapok, rengeteget dolgozom. Zsófi pedig még sok lehetőség előtt áll, de már öt lemez van mögötte, koncertek színházban és fesztiválokon, a Puskás Arénában... és képzőművészként is vannak álmai és vágyai. Büszke vagyok rá, és jó érzés arra gondolni, hogy nélkülem mindez nem jöhetett volna létre! Ha lehetne, talán most kéne azt mondani: „Állj meg, pillanat!” Még működik az agyam, még tudunk beszélgetni Zsófival, még nem koptak meg az érzékszerveim. Zsófiból felnőtt nő lett, művész, és értelmes, okos ember.

Nagyon hosszú út vezetett odáig, hogy megértsük és elfogadjuk egymást. Ennek az útnak az egyik állomása volt, amikor egyszer csak elhatároztuk: rendszeresen leülünk beszélgetni, hogy tisztázzuk az évek alatt felgyűlt sérelmeket, oldjuk a köztünk még mindig meglévő feszültségeket. Mintha csak terápián lennénk, amit egymásnak tartunk... Sok-sok régi összeütközésünk került szóba, és néha az is kiderült, egészen másként emlékszünk egy-egy eseményre. Mennyi fájdalmat okoztunk egymásnak meg magunknak is! Hiszen mindenki nagyon könnyen megsértődik, a saját határait pedig nagyon védi. De mi hagytuk, hogy a határok időnként feloldódjanak, és igazán közel engedjük egymást magunkhoz, hogy tényleg meg tudjuk érteni a másikat.

Egy idő után pedig megfordult a fejünkben, hogy a mi történetünk másnak is érdekes lehet – és elhatá-

roztuk, hogy könyvet írunk belőle. Miután találtunk kiadót a tervünkhöz, sokkal szervezettebben dolgoztunk tovább. Előre egyeztettük, mikor és mennyi időre ülünk le beszélgetni, a beszélgetéseket pedig diktafonra vetjük. Abban is mindig megállapodtunk, miről legyen szó a legközelebbi „terápiás ülésen”: sorra kerültek a gyerekkori emlékeink, a családi traumák, a nemzedékeken át öröklődő sebek... És sokat írtunk külön-külön is, az írásainkat pedig megmutattuk egymásnak, hogy a másik tudjon rá reflektálni. Meg időnként lejegyeztük a „lépcsőházi gondolatainkat” is – mindazt, ami a beszélgetések hatására feltört belőlünk. (Nagyon sok olyan családi történet is felelevenedett, amiről nem is sejtettük, hogy a másoknak fogalma sincs róla!) Így született meg ez a könyv – és úgy gondoljuk, a mi történetünk talán másoknak is segíthet. Segíthet rálátni arra, milyen komoly buktatókat küzdhetünk le együtt, mennyire nagy és fájó sebeket okozhatunk éppen annak, akit a legjobban szeretünk. De arra is, hogy a megértés és a megbocsátás a kulcs, amelyek segítségével újraépíthetünk egy olyan kapcsolatot is, amelyről nehezen tudtuk elképzelni, hogy valaha ilyen jó lesz.

Hernádi Judit

1.

*Ez képtelenség, gondoltam akkor,
Zsófi egyszerűen alkalmatlan arra,
hogy felálljon a színpadra!*

„Judit, te nem vagy jó anyja a Zsófinak!”

Miután a lányom tizenkilenc évesen elköltözött otthonról, három évig egyáltalán nem volt jó a viszonyunk. Ennek a zűrös időszaknak az egyik mélypontja az a pillanat, amikor ez a mondat elhangzik, ráadásul az egyik legjobb barátnőm szájából. Próbálok megérteni, hogyan keveredtünk ide Zsófival. Hogyan romlott meg a kapcsolatunk annyira, hogy már képtelenek vagyunk szót érteni egymással? Mi történt velünk? Mi ez az egész? Értem is a lányomat, meg nem is. Az egyik fő baja velem, hogy szereztem neki egy lakást – egy összkomfortos, helyes kis kuckót. A társasházban egyébként portaszolgálatot is fenntartanak, tehát tud hova